

до основного боржника. За умови недотримання цих вимог субсидіарним боржником основний боржник має право висунути проти такої вимоги заперечення, які він мав проти кредитора.

Зважаючи на особливість правил щодо можливого виконання різними суб'єктами та для забезпечення належності виконання зобов'язання цивільним законодавством передбачено право кожної зі сторін зобов'язання вимагати доказів того, що обов'язок виконується належним боржником, а виконання приймається належним кредитором чи уповноваженою на це особою (ч. 2 ст. 527 ЦК України). На підтвердження цього може бути, зокрема, наданий документ, що посвідчує особу кредитора та боржника; довіреність особи, яку кредитор уповноважив на прийняття виконання від боржника.

Наслідком нездійснення права щодо перевірки особи кредитора або необхідних повноважень в іншій особі ризик можливих наслідків покладається на боржника. При виникненні такої ситуації належний кредитор має право вимагати від

боржника виконання зобов'язання, а останній зобов'язаний його виконати.

За умови прийняття виконання від особи, яка не є боржником, наслідки настають для кредитора, що здійснив таке прийняття, за правилами, встановленими відносно зобов'язань про безпідставне набуття майна (статті 1212-1215 ЦК України) [3, с. 547].

Таким чином, питання природи субсидіарних зобов'язань та можливості їх віднесення до цивільно-правових зобов'язань із множинністю осіб є досить дискусійним, а спеціальні норми, які б регулювали основні аспекти виконання даного виду зобов'язань у вітчизняному цивільному законодавстві відсутні. Методом аналізу законодавчих норм все ж можна сформулювати дефініцію субсидіарного зобов'язання яким визнаватиметься правовідношення, де на стороні боржника є дві особи – основний і додатковий боржник, і при якому кредитор буде мати право звернутися із вимогою до субсидіарного боржника у випадку відмови від виконання зобов'язання з боку основного боржника.

Література

1. Цивільне право: підручник : у 2 т. / В. І. Борисова (кер. авт. кол.), Л. М. Баранова, Т. І. Бегова та ін.; за ред. В. І. Борисової, І. В. Спасибо-Фатєєвої, В. Л. Яроцького – Х. : Право. – 2011. – Т. 2. – 816 с.
2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 (редакція від 02.11.2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>
3. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України [Текст] / Ю. Б. Бек [та ін.] ; ред. В. М. Коссака. - К. : Істина, 2004. - 976 с.

УДК 347.626(477)

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ МАЙНА ПОДРУЖЖЯ

Гладько Є. – ст. 4 курсу, гр. ПРвн-41

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва ТНЕУ

Питання правового регулювання майнових відносин у шлюбі завжди актуальні. Розвиток суспільства є безперервним, а отже, не можуть залишатися незмінними погляди на права та обов'язки подружжя.

На думку фахівців, режим універсальної спільності, як і режим спільності рухомого і придбаного, втратили сьогодні своє значення. Ці режими відзначалися, з одного боку, відсутністю необхідної економічної свободи кожного з подружжя, а з іншого - узурпацією влади чоловіком щодо управління та контролю над спільним майном. Найбільш гнучким виявився режим спільності придбань, позбавлений цих недоліків. Цей режим виходить із спільності майнових інтересів подружжя, але при цьому надає кожному з подружжя достатній простір для прояву своєї економічної самостійності [1, с. 7].

Правовий режим майна подружжя – це побудований на єдиній диспозитивній основі порядок правового регулювання майнових відносин подружжя, який виникає внаслідок дії комплексу правових засобів (дозволив, зобов'язань, заборон, санкцій тощо) і має на меті впорядкування цих відносин, забезпечення всебічного захисту майнових прав та інтересів подружжя [2].

Подружжя може бути суб'єктом майнових відносин, у тому числі - відносин власності, як на загальних цивілістичних засадах, так і на підставі спеціальних умов, спричинених фактом перебування їх у шлюбі. При цьому найбільш істотно виявляються особливості тих майнових відносин подружжя, які складаються між ними (внутрішні відносини). Ці особливості визначаються переважно нормами сімейного законодавства, а зовнішні (відносини подружжя з третіми особами) - переважно нормами цивільного законодавства. Таким чином, правове регулювання майнових відносин подружжя ускладнене і переобтяжене характером особистих стосунків між чоловіком і дружиною, що, в свою чергу, і вимагає окремого глибокого їх дослідження [3]

Об'єкти цивільних прав, як і їх суб'єкти, мають встановлений актами законодавства правовий стан. Для позначення правового стану суб'єктів сімейних (цивільних) прав вживається термін «правовий статус», який відображає сукупність цивільних прав та обов'язків, що їх має особа. Разом з тим, термін «правовий статус» не може бути використано для характеристики правового стану об'єктів сімейних (цивільних) прав, оскільки вони не наділені правами та обов'язками. Щодо об'єктів

сімейних (цивільних) прав прийнято вживати термін «правовий режим».

Правовий режим майна подружжя – це порядок регулювання майнових відносин дружини та чоловіка, який виникає внаслідок дії комплексу правових способів (дозволів, заборон, позитивних зобов'язань тощо) і визначає зміст їх майнових прав та обов'язків [1].

Дружина та чоловік мають рівні права на володіння, користування і розпорядження майном, що належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не встановлено домовленістю між ними. Ст. 63 СК закріплено принцип рівності прав чоловіка та дружини на володіння, користування та розпорядження майном, що належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не встановлено домовленістю між ними [4].

На сьогоднішній день кожна особа яка вступає в сімейні відносини(шлюб)хоче забезпечити своє майно в разі непередбачуваних ситуацій. Саме майнові питання найчастіше виступають каменем спотикання і джерелом найбільш сильних переживань. Ніхто з подружжя не хоче після розірвання шлюбу виявитися скривдженим матеріально, тому поділ майна - одна з найбільш затребуваних юридичних послуг.

Враховуючи, що принцип режиму спільності за сімейним законодавством вступає в дію автоматично, то цілком можливий логічний висновок, що право спільної сумісної власності на майно, набуто за угодою одним із подружжя, виникає водночас у момент виникнення подружжя. Тобто право власності одного суб'єкта автоматично перетворюється на право власності кількох суб'єктів.

Таку правову ситуацію можна охарактеризувати як автоматичну трансформацію одного правового режиму інший, адже правовий режим спільності щодо майна, яке набувається за угодами одного з подружжя виникає незалежно від волі дружини - учасника угоди.

Все викладене дає підстави для узагальнюючого висновку про те, що право спільної сумісної власності на майно, що набувається одним з подружжя, виникає в момент передачі йому майна, якщо інше не застережено законом або договором. Законодавство України не встановлює повного переліку об'єктів правового режиму майна подружжя. Так як, правовий режим майна подружжя не обмежується інститутом речових прав, включає широкий спектр правовідносин, яким притаманне застосування відповідно різних колізійних норм, то критерієм застосування колізійних прив'язок у ЄС виступає місцезнаходження суб'єктів та їх громадянство.

Отже, зміст, особливості майнових прав подружжя, регулювання їх майнових відносин у законодавчих актах важко охарактеризувати однозначно, оскільки тут немає одноманітності. Аналіз законодавства показав, що саме договір становить основу договірному режиму майна подружжя, зміст якого встановлюється залежно від змісту відповідного договору, який визначає обсяг прав та характер суб'єктивних прав та обов'язків подружжя. При цьому договірний режим майна подружжя формується як режим, альтернативний законному (легальному) правовому режиму, зміст якого формується самим подружжям, хоча і діє в межах, встановлених законом.

Література

1. Жилинкова І. В. Правовий режим имущества членов семьи. - Х.: Ксилон, 2000. - 376 с
2. Сімейне право України: Підручник / Л. М. Баранова, В. І. Борисова, І. В. Жилинкова та ін.; За заг. ред. В. І. Борисової та І. В. Жилинкової. – К.: Юрінком Інтер, 2004. - 200 с.
3. Цивільне право: підручник : у 2 т. / В. І. Борисова (кер. авт. кол.), Л. М. Баранова, Т. І. Бегова та ін.; за ред. В. І. Борисової, І. В. Спасибо-Фатєєвої, В. Л. Яроцького – Х. : Право. – 2011. – Т. 2. – 816 с.
4. Сімейний кодекс України : Закон України від 10.01.2001 року (редакція від 10.11.2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>

УДК 347.63

АЛІМЕНТНІ ПРАВОВІДНОСИНИ МІЖ БАТЬКАМИ ТА ДІТЬМИ

Ковальчук Є. – ст. 4 курсу, гр. ПРвн – 41

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Говорячи про аліментні правовідносини (зобов'язання), передусім потрібно встановити, що слід розуміти під цим поняттям. Термін «аліменти» походить від латинського слова «alimentum» і перекладається як годування, утримання.

Аліментні правовідносини (зобов'язання) батьків та дітей щодо утримання - це правовідносини, в яких одна сторона зобов'язана надати другій стороні утримання на підставах і в порядку, що встановлені законом, а друга сторона вправі вимагати виконання такого обов'язку. Правовідносини батьків і дітей щодо утримання залежно від самої зобов'язаної особи можна поділити на дві основні групи, кожна з яких

має свої підгрупи [1, с. 43].

По-перше, це аліментні зобов'язання батьків щодо утримання дитини, до яких входять зобов'язання батьків щодо утримання дитини до досягнення нею повноліття (ст. 180 СК України); зобов'язання батьків щодо утримання повнолітніх дочки, сина, що продовжують навчання й у зв'язку з цим потребують матеріальної допомоги (ст. 199 СК України); зобов'язання батьків щодо утримання непрацездатних повнолітніх дочки, сина, які потребують матеріальної допомоги (ст. 198 СК України); зобов'язання батьків брати участь у додаткових витратах на неповнолітню дитину, що